

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΙΛΗΠΕΓΘΗΜ ΠΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΩΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

106. Καποδιστριαίου 35 I

(ἐπὶ τῆς πλ. Α' εὐαγγελιστικῆς.)

Ἐτησίαν Δραχμ. 3.
Ἐξάμηνη Δραχμ. 2.
Τριμήνη Δραχμ. 1.
Ἐξωτερικῶν εἰς χροῦτόν.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Π. ΚΕΦΑΛΑΣ

Τιμὴ ἐκάστου φύλλου
λεπτά 15.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 15 Σεπτεμβρίου 1903.

τιμῶν σας. Διευθύνετε τὰς ἐπιστολάς σας ὑπὸ τῷ
ψηφίᾳ S. L. ἀριθ. 423 Nautis.»

ΟΙ ΑΓΝΩΣΤΟΙ

— 0 —

Τὴν ἐξῆς παράδοξον εἰδοποίησιν ἐδημοσίωσε
πρὸ τινος χρόνου ἡ ἐφημερίς «Sport»
ἡ «Νέος καλλῆς οἰκογενεῖας, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ
παρόντος εἰς ἀπομακρυσμένῃν ἐξέχῃν, καὶ
ἐπιθυμῶν νὰ μεριάσῃ τὴν μονοτονίαν τῆς ζω-
τῆς του ζητοῦ Δεσποινίδι μὲν ἢ νὰ ἀλληλο-
γραφῆ ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων. Ἀμφότεροι θὰ
μένωσιν ἀγνωστοὶ πρὸς ἀλλήλους. Δι' ἐπιστολάς
δὲ ἀπευθύνονται εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ γραφείου
τῆς Ἐφημερίδος «Sport» ὑπὸ τὸν ἀριθ. 4382.»

2 Δεκεμβρίου

«Κύριε» Ἐγὼ ἀνὰ χεῖρας τὴν ἀπὸ 15 ἡ-
μερῶν ἐκδοθείσαν Ἐφημερίδα «Sport» τῆς ἡ-
ποίας μία εἰδοποίησις μετ' ἐπίσευς τὴν προσο-
χὴν τὸ ἀλλόκοτον τῆς εἰδοποιήσεως ταύτης με-
τ' ἐχαρίστησε καὶ μετ' ἀναγκάζει νὰ δεχθῶ τὴν
πρότασίν σας. Ἐὰν ἐξέλθετε ἐμὲ ὡς ἀναπαυρι-

7 Δεκεμβρίου

«Δεσποινίς» Πρὸ τινῶν στιγμῶν ἐλάβον τὴν
ἐπιστολήν σας καὶ σπεύδω νὰ σας ἐκδηλώσω διὰ
τῆς παρούσης μου τὴν πρὸς ὑμᾶς εὐφρομεσῶ-
ν μὲν, διότι προτίθεσθε νὰ ικανοποιήσῃτε τὴν
ἐπιθυμίαν μου. Διὰ νὰ ἀναπαυρίνηται τις με-
ἐμὲ, Δεσποινίς, δὲν πρέπει νὰ εἶναι ζωηρὰ, εὖτε
πολυμαθὲς, εὖτε πρωτότυπος, πρέπει νὰ εἶναι
ἀπλῶς εὐλακρῆς ἢ ἀειλακρῆς τῆς ἀναπαυ-
κοιτίας μου θὰ ἔλαμνε μεγάλῃν ἀντίθεσιν με-
τὴν ἀθωότητα τῶν ὄντων τὰ ὅποια μετ' ἐπι-
βάλλουν! Ἡ ἐξέχῃ σπερεῖται ὑπεκρίσεις τὸ πᾶν
εἶναι ἀγνόν, ἀπὸ τῶν κελυθμάτων τῶν πτηνῶν
μέχρι τῆς περιβαλλούσης μετ' μονοτονίας.

Ὅποیان εὐχαρίστησιν ἀισθάνομαι δασκίῳ
περιφέρομαι ἀνὰ τοῦς ὄργους ἐρικτῆς ἢ πεζῆς
ἀκλουθοῦμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ προσωρινοῦ μου
κυνός ἢ γαργᾶ τότε πληροῦ τὴν καρδίαν μου
νομίζεις τις εἶναι ἡ φύσις λέγει εἰς τὸν ἀνθρώπον
ἠλκαστήρησον, περιουσιάζομαι τριακτῆ ὅποιαν

είμαι. Ήσυχασα να περιστοιχίζωμαι υπό ειλικρινείας και μετά βεβαιότητας δύναμαι να εἶπω ότι τὸ αὐτὸ συμβαίνει και εἰς ἐμέ. Ἀγαπῶ τοὺς δρυμῶνας και τὰ δάση, τὰς πεδιάδας και τὰ ὄρη, τοὺς ἀνθῶνας και τὰς μικρὰς μου λίμνας· ἐπειδὴ ὅμως ἡ φύσις μὲ ἀπαγορεύει τὸν μονήρη βίον, αἰσθάνομαι μ' ὅλα ταῦτα κενὸν ἐν τῇ καρδίᾳ μου τοῦ ὅτι ὑπερ ζητῶ να ἀναπληρώσω και τὸ ὑπεῖν μὲ ὑπεκίνησε να γράψω τὴν ἀλλόκοτον εἰδοποίησιν ἣν ἀνεγνώσατε.

Ὁ υἱὸς τῶν ἀγρῶν θεωρεῖται εὐτυχῆ· να ἀνταποκρίνηται μὲ σὰς, δεσποινίς, πρῶτα θάνατος εἰς τὴν ἐπιστολὴ αὐτῆ εἶναι ἀρχὴ ἱστορίας, ἣτις θὰ ἔχη μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν ζωὴν του. Τὸ μέλλον θὰ τὸ ἀποδείξη. Παρακαλῶ ἐν τούτοις τὴν μυστηριώδη ἀγνωστον να μοὶ γράψῃ ἐὰν εἶναι ξανθὴ ἢ μελαγχρινὴ, ἵνα τὸ πνεῦμά μου δύναται ἐνίστε να τὴν φαντάζηται προσέτι, παρακαλῶ τὴν ἀγνωστον μου, να περιγράψῃ ἐν ὀλίγοις τὸν βίον της ἵνα διέρχωμαι εὐχαρίστως τὰς ὥρας τῆς βίμβης μου. Ἐλπίζω ὅτι ταχέως θὰ ἔχω εἰδήσεις τῆς πεπλοφόρου δεσποινίδος (εἶναι δεσποινίς ἢ ἔγνωστός μου δὲν ἔχει εὐτω;) ἐκφράζω τὰς ειλικρινεῖς μου προσήσεις.

16 Δεκεμβρίου

«Κύριε» Διὰ να ἀνταποκρίνητέ τις μὲ ἴμας, λέγετε ὅτι πρέπει να εἶναι εὐτε ζωηρὰ εὐτε πολυμαθὴς, εὐτε πρωτότυπος ζωηρὰ δὲν εἶμαι, εὐ ὄντι· ἡ μελαγχολία μοὶ εἶναι συνθηστέρα, αἱ περιβάλλοντές με παραπονούνται ὅτι ἀδιακόπως βιμβίζω και ὅτι ἡ ζωὴ μου δὲν εἶναι παρὰ ἐν ὄνειρον. Οὐτε πολυμαθὴς εἶμαι οὐδὲν πτυχίον κατέχω τῶρα ὑπὸτε αἱ ἱατροὶ και δικηγόροι βριθῆσαι, δὲν θὰ ἡδυνάμην εἰ να σὰς γράψω Ἀγγλιστὶ ἢ εἰς ἄλλην τινὰ ξένην γλῶσσαν· ἢ προσήλθῃς και γλυκεία Ἰταλικὴ δὲν θὰ σὰς εἶναι ἀρκετὴ; κρίνατε λοιπὸν περὶ τῆς ζωηρότητος και πολυμαθείας μου. Δύναμαι ὅμως να ἀπαντήσω εἰς τὴν τρίτην ἀπάντησίν σας· δὲν ἐννοῶ ἀκριβῶς τὴν σημασίαν, ἣν εἶδεται εἰς τὴν λέξιν πρωτότυπος· θὰ εἶναι δυνατὸν να μὴ ὑπάρχη ἐν ἐμοὶ ὅσας πρωτοτυπίας διὰ να ἀπαντήσω εἰς τὴν καταχώρησίν σας; τὸλος λέγετε ὅτι πρέπει να εἶμαι ειλικρινεὴς ἢ ἀλληλογραφία, ἣν θὰ τηρήσωμεν, θὰ δυναθῇ

να σὰς ἀποδείξη τούτο, ἐγὼ ὅμως ἐνόησα εἰς τῆς ἐπιστολῆς σας ὅτι εἶθε ἐθουσιώδως και βιμβώδως συνάμα ὑποίας μέχρι τοῦδε ὑπτασίας δὲν ἐσχηματίσατε διὰ τὴν πεπλοφόρον φίλην σας! ἐκίστε φαντάζεσθε αὐτὴν ὠραίαν, και ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει δικτι να ἀνεγείρωμεν τὸν πέπλον και ἀποκαλυφθῇ; κάποτε πάλιν φαντάζεσθε αὐτὴν ὠρὴν και μελαγχολικὴν και τῆς ὑποίας αἱ μέλανες ὄφθαλμοὶ πιλλίκις ἐβράχηνσαν ὑπὸ πικρῶν δακρύων, δύνασθε πάλιν να φαντάζεσθε αὐτὴν ὑπερήφανον ἀμαζῶνα χαριτόδοτον βασιλίσσαν αἰθουσῶν ἢ ἀγνὸν ἄνθρωπον ἀγροῦ.

Ἡ μυστηριώδης σας ἀγνωστος ἡδύνατο να ἀρνηθῇ να ἐγείρη τὸν πέπλον της ἀλλὰ δὲν θέλει να νομίσητε ὅτι κάμνει τούτο διὰ να μὴ ἐξλείψητε τὴν ιδέαν, ἣν ἐσχηματίσατε διὰ αὐτὴν. Ἰδοὺ λοιπὸν ἀποκαλυπτεται, ἰδοὺ ἡ εἰκὼν της ἐν ὀλίγοις· μᾶλλον μελαγχρινὴ ἢ ξανθὴ, μᾶλλον μικρὰ τὸ ἀνάστημα ἢ ὑψηλὴ, τέλος μᾶλλον ἀγχιμος ἢ ὠραία.

Ἐλπίζω ὅτι ἡ ειλικρινεὶά μου δὲν ἀκφέρει ἐκείνας, ἣτις σὰς περιβάλλει· νομίζω δὲ ὅτι θὰ μοὶ ἦτο εὐκλεον να παρουσιάσω ἄλλην εἰκόνα κολακεύουσάν με περισσότερον διότι και ἂν συναντηθῶμεν δὲν θὰ γνωρισθῶμεν βεβαίως ὑπ' αὐτῆς ὄρους ζῶμεν. Ἡ ἀλλόκοτος αὐτῆ ἀλληλογραφία μὲ θέλει και μετά θάρονος ἐξεκκορευθῶ αὐτὴν ἀκριβῶς· ἐπειδὴ δὲν γνωρίζομεθα· ἄς ἐπωφελθῶμεν λοιπὸν τῆς περιστάσεως ταύτης και ἄς ἀνταλλάσωμεν μακρὰς και συχνὰς ἐπιστολάς. Ἐπιθυμεῖτε τούτο; κάμνω ἐγὼ τὴν ἀρχὴν διὰ τῆς παρουσίας μου.

Θὰ μοὶ περιγράψετε τοὺς ἀγρούς, τὰς πεδιάδας, τὰ ὄρη, ἅτινα σὰς περιβάλλουν, θὰ μὲ ἔχητε ἐνήμερον τῶν περιπάτων, ἐκδρομῶν και τῆς ἐν γένει ζωῆς, ἣν διάγετε μόνος, ἐγὼ ἐπίσης· θὰ σὰς περιγράψω διὰ τῶν ζωηροτέρων χρωμάτων τὴν ἐσχὴν εἰς ἣν πάντοτε ζῶ. Θὰ μοὶ ἀνακινώητε, δὲν ἀκριβῶς, τὰς σκέψεις σας καθὼς και ἐγὼ, αἱ ψυχὰί μας θὰ γνωρισθῶσι θὰ συνδέωνται και θὰ συνεννῶνται. Δὲν ἔχω βεβαίως τὴν ἀξίωσιν ὅτι ἡ ἀλληλογραφία μου θὰ δυναθῇ να πληρώσῃ ἐξ ἰλοκλήρου τὸ ἄπειρον κενὸν τῆς καρδίας σας! Ὡ ὄχι ἀλλ' ἐλπίζω τοῦλάχιστον να κατορθώσω τούτο ἐν

μέρει! ἐλπίζω να ἀρῆσῃ ἀνάμνησιν, ἣτις να σὰς εὐχαριστήσῃ.

Ἐρχεται τῶρα ἡ σειρά μου να ζητήσω τὴν εἰκόνα σας και πρὸ πάντων τὴν βιογραφίαν σας, ἡ ἰδικὴ μου δύναται να συμπτυγθῇ εἰς ὀλίγας λέξεις: Ἐζῆσα ὄλεθρον και ἔχω ἦδη κλαύση πολὺ· ὁ θάνατος προσήλθῃς πατρὸς ἐρρψιν ἐπὶ τῆς τρυφερῆς μου ἡλικίας πέθιμον πέπλον! τὸ σχολεῖον, εἰς τὸ ὑπεῖν μὲ ἐστειλεν ἡ μήτηρ μου διὰ να συμπληρωθῇ ἡ ἀνατροφή μου μοὶ ἐράνη ἀποδίδον μοὶ μεγαλειτέραν εὐχαριστήσιν τῆς πενήθιμου εὐχίας μας. Διήλθον εὐτυχῆ και εἰρηνικὰ ἔτη ἐντὸς τῶν ὑψηλῶν ἐκείνων τείχων τοῦ μοναστηρίου, πολλὰκις διεννοούμην ὅτι εὐχαρίστως θὰ διήγον τὸν βίον μου ἐντὸς τῶν μεγάλων ἐκείνων κελίων· προσέτι δὲ ὅτι εὐτυχῆς θὰ ἐθεωρούμην ἐὰν ἐκάλυπτε τὸ μέτωπόν μου ὁ πυκνὸς πέπλος τῶν κλογοραίων πρὶν ἢ ἀντιμετωπίσω τὰς περιπετείας τῆς ζωῆς. Ἐν τούτοις ὅμως ὅταν αἱ θύραι τοῦ κλωδίου ἠνεύγησαν ἐνώπιόν μου, τὸ ἐνστικτον τῆς ἐλευθερίας ὑπεσχυσε τῶν διαλογισμῶν μου και ἐπέταξα, καθὼς και αἱ σύντροφοί μου, πρὸς τὸ μέλλον, πρὸς τὸ ἀγνωστον.

Ἐχε πεποιθήσιν· παρακαλῶ, ἀγνωστε φίλε, εἰς τὴν ειλικρινεῖαν τῶν λόγων τῆς ἀνωνώμου ἀδελφῆς σου.

(Ἐπεται συνέχεται.)

ΜΠΡΟΣ ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἀπὸ τὰ λουλούδια ποῦ σκορπίσαμε
Μιὰν αὐγινὴ στοδ περιβόλι
Κι' ἀπ' τῆς βαροκύβης ποῦ μᾶς ἐφεραν
Ἡέρα στοδ μάγο ἀραξοβόλι

Κι' ἀπ' τὰ τραγούδια ποῦ τονίζαμε
Μὲ τῆς ψυχῆς τὴν ὄρηα λύρα
Κι' ἀπὸ τὰ γέλοια ποῦ σκορπίσαμε
Κι' ἀπὸ τὰ ῥόδα κι' ἀπ' τὰ μύρα

Γίναν φαντάσματα ἢ ἐλπίδες μας
Τὰ ῥόδα ἐχλώμιασαν στήν ἄκρη
Βοργιάδες γίναν τὰ τραγούδια μας
Και τὰ χαμόγελά μας δάκρυ

Ὅλα μαζί τὴν ὄψιν ἀλλάξανε
Ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ τὰ ὄνειρά μας
Μπρὸς στήν ἀλήθεια φανερώθηκαν
Κι' εἶδαν τὸν ψεύτικὸ ἔρωτά μας.

Μίλλος Βεάκης.

Ἡ ΤΗΣ ΕΙΡΚΤΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

(Μ ε λ ε τ η)

Ὁ (John-Bunyan) Ἰωάννης Βύνγιαν Ἀγγλο-ἱεροκλήρυξ, φυλακισθεὶς ἕνεκα τῶν θρησκευτικῶν αὐτοῦ δοξασιῶν ἐπὶ 12 ἔτη εἰς τὴν εἰρηκτὴν τοῦ Bedford, συνέγραψε κατὰ τὴν φυλάκισιν, τὴν ἀθάνατον και τὴν ἀληθῶς θυμωσίαν ἀλληγορίαν, ἡ «Πρόσδος τοῦ Προσκυνητοῦ», (The Pilgrim's Progress), και ἕτερον ἴσης ἀξίας ἔργον, τὸν «Ἰερὸν Πόλεμον» (The holy war).

Αἱ φυλακαὶ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως δὲν θὰ ἐπληρύντο εἰ τῶν καταδικασθέντων ἰλιάδων ἀντιπροσώπων παντὸς τμήματος τῆς χώρας, ἀνευ τῆς παραγωγῆς λογοτεχνιῶν ἐντελῶς διαφόρων.

Ἄλλ' ὑπὸ ἐποψιν λογοτεχνικῆν, τὰ τῆς κυρίας Ρολάνδου (Roland) α' Ἀπομνημονεύματα», ἀρξάμενα και περατωθέντα ἐν μιᾷ τῶν τρισῶν τῆς ἐπαναστάσεως φυλακῶν, εἶναι ἐν τῶν παραδοξωτέρων και ἐμφανεστέρων ἔργων τῆς ταιαύτης λογοτεχνίας ἀποδεικνυμένων, ὅτι ἡ συγγραφεὺς τούτων ὑπερῆεν ὑπέροχος γυνὴ και ἀληθῶς ἀξιοσημείωτος και ἰδιάζων χαρακτήρ. Ἀντικρύζουσα τὸν θάνατον ἀνακοπὴ τὰ τοῦ βίου αὐτῆς, ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας μετ' ἀκριβείας, θαψίλειας και ἀληθείας αἰτίνας εἶναι πᾶσαι ἐξ Ἰσου κα-

ταπληκτικαί. Πρὸς τὴν φρίκην καὶ τοῦ τρόμου, οὐδ' ἡ γλῶσσα αὐτῆς ἤθετο, καὶ οἱ τινες ὑπερεπίεσαν αὐτὴν κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, ἐρείπεν ἀπτόητος, ἀπαθὴς καὶ ὁ φόβος τοῦ προσωπικοῦ κινδύνου παρέμεινεν ἀγνωστος αὐτῇ καὶ ἀπέμεινε μέχρι τέλους ἀγγελοσφωτὸς ἀγνή, προσήνης, γενναία καὶ εὐσπλαγγής. Ἄνευ βιβλίου καὶ ὑπὸ τὴν διαρκῆ ἐπιτήρησιν καὶ αὐστηρῶν τῶν δεσμοφυλάκων ἐποπτεία, οὐδὲ πάλαι αὐτῆς εἶναι ἀνεξάντλητοι. «Πρέπει νὰ περατώσω τὸ βιβλίον τοῦτο», λέγει αἴνα ἡμας ἐλευθέρᾳ εἰς ἐξακλουθήτην ἀλλοῦ». Ἀλλὰ τὸ ὑλικὸν πυκνῶνται αὐξάνει αὐτῇ τοσοῦτον, ὥστε δυσκόλως δύναται νὰ προχωρήσῃ ἐκ τοῦ πρώτου. «Ἴνα παρακλουθῆσω τὰ πράγματα οὕτω, βῆμα πρὸς βῆμα», λέγει αἶδει νὰ γράψω μέχρι καὶ ὀγκῶδες βιβλίον, δι' ὃ δυστυχῶς δὲν ἔχω καιρὸν, δι' ὃ δὲν μοῦ ὑπολείπεται οὔτε μοὶ παρέχεται χρόνος νὰ ζήσω.» Ὅταν ἤγγαρον αὐτὴν πρὸ τοῦ ἰκρίωματος ταυτοχρόνως εἶχον φέρει καὶ τὸν Lamarche, καὶ εἰς τὴν ἀθυρίαν, καὶ μελαγχολίαν ἐκείνου κατέστη αἰτῶν παρήγορος καὶ ἐζήτησε νὰ ἀποθάνῃ πρώτη, ἵνα δείξῃ πόσον εἰρηνικῶς θά ἐγένετο τοῦτο. Πρὸ τῆς γυλλοστῆς ἠθέλησε νὰ γράψῃ, ἐζήτησε γραφίδα ἵνα ἐθέσῃ τὰς παραδόξους σκέψεις καὶ τὰ ἀπίθανα ἅτινα διηγήθησαν εἰς αὐτῇ· ἢ ἠθέλησαν αὐτῇ τὴν τελευταίαν ταύτην αἰτησὶν ἀλλ' ὁ κόσμος εἶναι ὁ ἐστερημένος κατὰ ἐν λογικοτεχνικὸν ἀκόμη ἔργον καὶ ὁ κόσμος εἶναι ὁ αἰσθημένος τὴν ἔλλειψιν ταύτην· ἀλλ' αἶς εἶναι τοῦλάχιστον αἰετοπε εὐγνώμων πρὸς τὴν γυναῖκα, καὶ διὰ τὰ ἐν τῷ δεσμοφυλακίᾳ ἀπομνημονεύματα αὐτῆς, καὶ τὸ εὐγενὲς τῆς ἐπαναστάσεως θῆμα.

Ὅτε κατὰ τὸ 1716 ὁ Βασιλεὺς ἐρρίθη εἰς τὰς φυλακάς τῆς Βαστιλλῆς, ὑπεπτοὶ λιβελλογραφίας τῆ Κυβερνήσεως, ἐρριβῶντο νὰ ἐπιτρέψωσιν αὐτῷ γραφίδα ἢ χάρτην καὶ ὁμοίως ἐνταῦθα ἐσχιστάθη καὶ ἐν μέρει συνετέθη ἡ Ἑρριὰς (La Henriade) αὐτοῦ, ἐν τῶν μεγίστων μεταξύ τῶν τῶσων ὀλίγων ἐπιπέδων ποιημάτων, καὶ ἀποτελεῖσα μετὰ τῶν τοῦ Οὐεργιλίου, Δάντη, Μιλτωνος, Καρμένος καὶ Κλωπτοση, τὸ ὑπερῷωτερον ἐπικὸν ποιητικὸν δημιούργημα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, μετὰ τὰ ἀ-

νεριετα ὑπὸ πάντων τούτων τὰ θεσπέτια Ὀμηρικὰ ἔπη.

ὁ Ροβέρτος Σάουελ (S. Southwell) ὁ Ἰησοῦτης ἱερεὺς, ὅστις τρεῖς ἐφυλακίσθη, δεκάκις ἐθασακίσθη καὶ τέλος ἐσφατεμάθη, ἔγραψε τὰ δύο μεγαλύτερα αὐτοῦ ποιήματα· αὐτὸ παράπονον τοῦ Ἁγίου Πέτρου· καὶ τῆς «Μαρίας καὶ Μαγδαληνῆς τὰ ἐπιπέδεια δάκρυα» ἐν τῇ φυλακῇ.

Ὁ Λέη Χάντ (Leigh Hunt,) ἐν τῇ αὐτογραφίᾳ του ἀναφέρει τὴν κατὰ τὸ 1813-1815 φυλάκισιν αὐτοῦ λέγει αὐτῷ ἀληθῶς ἀπέφρασε στίχους ἀνέγων καὶ ἔγραφα τοσοῦτους.

Ὁ Οὐώλτερ Ράλεϋ (Raleigh) συνέγραψε «Παγκόσμιον Ἱστορίαν» ἐν τῇ εἰρκτῇ τοῦ Λουδίνου.

Ὁ Ναπολέων ὁ 3ος αἰχμάλωτος, ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Ham, ἐν ᾧ τόσος εἰσαναίς, ὡς ὁ Λουδοβίκος Βουρβῶν, ὁ Κονδῆ, ἡ Ἰωάννα Δάρα καὶ ὁ Πολινιάκ μετὰ τῶν συνυπεργῶν αὐτοῦ κατὰ διαφορετοὺς χρόνους ἐφυλακίσθησαν, ἐξέθετε συγγράφων τὰς Ναπολεοντικάς αὐτοῦ ἰδέας.

Ὁ Ρώσσελ κατὰ τὴν φυλάκισιν αὐτοῦ, μέχρι τοῦ τουφεκισμοῦ του, ὅτε αἱ Βερσαλλίαι ἐγένοντο ὁ θρόνος τοῦ νικητοῦ, ἐνσχολεῖτο ἐκθέτων τὰς ἰδέας καὶ τὴν πείραν τὰς θεωρίας καὶ τὰς γνώσεις αὐτοῦ, διὰ τῆς περιγραφῆς, πάλιν ἐκ τῶν ἐπαναστατικῶν ἡγετῶν κατὰ τρόπον, ὅστις ἐν καὶ ριπτῇ ὀλίγων καὶ ἀμυδρῶν φῶς ἐπὶ τοῦτων, δεικνύει οὐχ ἥττον ὅμως σῶμα καὶ πῶσον ταπεινὸν καὶ αἰσθητῆρα ὑπῆρξεν ἢ ἀπίγνωσις καὶ ὁ ἀπληρισμὸς αὐτοῦ ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐφ' ὧν τόσα πολλὰ ἔλπιε.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Ἰωάννης Χριστοφόριος.

ΜΕΣΙΔΙΑΜΑΤΑ

- Πολλὰκις ἡ καρδία πεθερῆ ἐνῶ τὰ χεῖλη μεδισῶν καὶ δὲν συστῆλλονται κἄν ἐνῶ ἡ καρδία γελά.
- Εἶνε μῦθος, ἀγάπη. Παγίς, φιλία ἀπάτη.
- Μὴ ὑποκρίπτη· ὑπὸ τὸ μεδῆμα τὸ μῦθος. Μὴ ἔρπηθι ὡς ἔρπηθι καὶ σπαράσσεις ὡς θύρα.
- Εἶνε μυστήριον.
- Τὸ μεδῆμα εἶνε πρέλλα.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΙ

Ἡ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΦΘΙΣΙΚΙΑΣ

— «Ο» —

Ἐκοιμήθηκες τὸ βράδν
Κ' εἶχες. ὦ νεκρὴ μου φίλη,
Στὴ καρδίᾳ σου καὶ στὰ χεῖλη
Τ' ὄνομα τοῦ ποιητῆ.

— «Σ» —

Κι' ὅταν ξύπνησες, κοντὰ σου
Τὴν ἀγάπην σου δὲν εἶδες,
Ποῦ ἢ τόσες σου ἐλπίδες
Καὶ οἱ πόθοι σου οἱ γλυκοί;

— «Σ» —

Εἶχε φύγει ὁ ποιητῆς σου
Τὰ ὄνειρά σου πῆρε ἀέρα
Καὶ τὸν νῆρεν ἡ ἡμέρα
Σ' ἄλλης κόρης ἀγκαλιᾷ.

— «Σ» —

Δὲν ὑπόφερες τὸ πόνο,
Ἐκλείσαν οἱ ὀφθαλμοί σου
Καὶ ὁ χάρος τῆ ψυχῆ σου
Ἐπερνε σιγὰ σιγὰ.

— «Σ» —

Τὸν ἐζήτησες κοντὰ σου,
Νὰ σοῦ πάρῃ τὴ ψυχῆ σου,
Μὲ τὸ ὑστερινὸ φιλή σου
Ὡ σὺν νῆτανε πιστός

— «Σ» —

Σὺ κοιμᾷσαι, ξεκουράθηκες
Σ' ἄλλο κόσμῳ ἢ ψυχῆ σου,
Ὅμως ζῆ ἡ ἐκδίκησις σου. . .
Εἶνε τώρα φθισικός.

Σεπτέμβριος 1903.

Κ. Μισανλίδης

ΙΣΠΑΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

GUSTAVE-ADOLPHE BECQUER

Ἡ ὙΠΟΣΧΕΣΙΣ

— «Ο» —

Ἀκούων τὸν παράδοξον τοῦτον τίτλον ὁ ὑποκρίστης, ἠθέλησε ν' ἀπομακρύνῃ τὸν κύριον

του, οὗτος ὅμως τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ αἰδοῦ ἔμμεν ἀκίνητος ἀκούων τὴν μελαγχολικὴν μελωδίαν :

Τοῦ κόμη τοῦ τακιοῦ, πεντάφορη παρθένῃ ὁ πρῶτος τοῦ ἀκόλουθος, ἀπ' τὸ χωργίῳ ἀγαποῦσε...
Μὰ πόλεμος σηκώθηκε βάρυς, κι' ὁ νέος τῆς λέει, πῶς θὰ πῆ νὰ πολεμήτῃ:

— Δὲ θὰ ζηνάθῃς περὶ — ὦ φῶς μου θὰ γυρίσω...
Κι' ἐνῶ αὐτὰ στὴ κόρη μολογοῦσε ψιθύρισε τὰγέρι ποῦ φουσοῦσε :
«Ὡ συμφορὰ σου κόρη ποῦ θαρρέφεις τὰ λόγια τοῦ ἐραστῆ σου νὰ πιστέψης.»

Ἀπὸ τὸ πύργῳ βγαίν' ὁ κόμης στολισμένος μετὰ πάλιν κάρτα ἕνα ἕνα διαλεγμένα ἄρροπατοῦ, μὰ χεῖλη ἀπ' τὸ χροστῆ μετὰ αὐτὸν ποῦ τόσον ἀγαποῦσ' ἀναγνωρίζει :

— Ἀλλοίμονοι τιμὴ νῆν νὰ πῆρη πιένη, ἀρροῦ ἐπῆ, ε — ὠρμένα ! — τῆ δική μου !...
Κιενῶ σιγὰ ἡ δύτυχη θρηνοῦσε :
ζηνάπε ὁ ἀέρας ποῦ φουσοῦσε :

«Ὡ συμφορὰ σου κόρη ποῦ θαρρέφεις τὰ λόγια τοῦ ἐραστῆ σου νὰ πιστέψης.»
Ὁ ἀδελφῆς τῆς κόρης ποῦ σιμὰ βρισκότου ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ξεφρενιάζει :

— Καταραμένη ! ὅλους μᾶς ἔχεις ἀτιμάτῃ...
— Ὁρ... μ' ὠρκίτηκε πῶς θάρρη πάλι πίσω.
— Κι' αἶ ἔλθῃ... Δὲν τελείωσε. Μὲ βιά μαχαῖρι ἐχτύπησε τὰ πλατυγμένα της τὰ στήθη.

Κι' ὅταν ἡ δύτυχη ἡ κόρη ξεψυχοῦσε ὁ ἀέρας ἀκούστη ποῦ φουσοῦσε :
«Ὡ συμφορὰ σου κόρη ποῦ θαρρέφεις τὰ λόγια τοῦ ἐραστῆ σου νὰ πιστέψης.»

Νεκρὴ μετὰ τὸ πυκνὸ τῆ φέρνε τὸ δάσος εἰς τὴ σκιά, τὴν ἀμοιρῆ νὰ θάψου...
Ἄλλ' ὅσο γῶμα κι' αἶ τῆς εἰχνοῦσε τὸ χέρι, τὸ λευκὸ, σπῶρνε τὴ γῆ κι' ἀπὸ τὸ τάφο βγαίνει ! τὸ χέρι τὸ νεκρὸ μετὰ τὸ χροστὸ τὸ δικτυλίδι, ποῦ ὁ Κόμης γι' ἀρροβῶνα εἶχε δώτῃ...
Καὶ μετὰ τοῦ γκῶμα τῆ φωνῆ ὅπου θρηναίει τ' ἀγέρι, λέει, στὸ τάφο πῶς βγγίλει :

«Ὡ συμφορὰ σου κόρη ποῦ θαρρέφεις τὰ λόγια τοῦ ἐραστοῦ σου νὰ πιστέψης.»

Μᾶλις ὁ τραχυδιστῆς ἐτελείωνε τὴν τελευταίαν στρεφῆν ὁ κόμης διαπερῶν τὸν κύκλον τῶν

περιέργων, είντες βεβαίως ἐκ σεβασμοῦ παρε-
μέριζον, ἐπλησίασε τὸν προσκνητὴν, τὸν ἤρ-
πασε ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὸν ἠρώτησε σπα-
σμαδικῶς.

- Πόθεν κατάγεται ;
- Ἐκ Συρίας, ἀπήντησεν ἐλεύθως ἀταράχως.
- Καὶ πόθεν ἔραβες τὸ ἄστυ αὐτοῦ; Τί ση-
μαίνει ; λέγε, λέγε τί σημαίνει...

— Ἄρχων εἶπεν ὁ αὐτὸς ἡρέμως ἐνῶ πα-
ρετήρει τὸν κόμητα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὅλοι
οἱ χωρικοὶ τῶν περιχώρων τῆς Γομάρης ἐπ-
ναλαμβάνουσι τὴν λυπηρὰν ταύτην μελωδίαν
ἢ ἕπειά πραγματεύεται διὰ μέν δυστυχισμέ-
νην ὑπαρξὴν σκληρῶς ἀπατηθεῖσαν ὑπὸ ἰσχυροῦ
τινος προσώπου. Ὁ Θεὸς ὅμως ἐν τῇ ὑψηλῇ
αὐτοῦ δικαιοσύνῃ κάμνει τὴν χεῖρα τῆς παρ-
θένου ν' ἀπωθῆ τὸ γῶμα τοῦ τάρου καὶ νὰ
δεικνύει, εἰωνεὶ ἀπειλοῦσα τὴν ἀρραβῶνα, ἣν ὁ
ἐραστής τῆ ἔδωκε μαζὺ μὲ μίαν ὑπόσχασιν....

Ἴσως γνωρίζετε ποῖος ὀφείλει νὰ συμπλη-
ρώσῃ αὐτήν...

V

Εἰς πτωχὴν καὶ μικρὰν τινα κόμην, ἐπὶ τῆς
ἰδοῦ τῆς Γομάρης, εἶδον, πρὸ ὀλίγου καιροῦ τὸ
μέρος — καθὼς μὲ διεβεβαίωσαν — ὅπου ἐρω-
τάσθη ἢ παράδοξος τελετὴ τοῦ γάμου τοῦ Κό-
μητος.

Οὗτος ἀροῦ ἐγνωστέτησεν ἐπὶ τοῦ ὕψους τά-
φου, συνέσπριγγε τὴν χεῖρα τῆς Μαρμαρίτας,
καὶ εἰς ἱερεῖς, τῆ ἀδεία τοῦ Πάπα ἠλόγησε
τὴν πένθημον ταύτην ἔνωσιν.

Εἶνε βέβαιον ὅτι τὸ θαῦμα ἔκτοτε ἔπαυσεν.
Ἡ χεὶρ ἐτάφη διὰ πάντα ὑπὸ τὴν γῆν.

Πλησίον γηραιῶν δρυῶν ὑπάρχει μικρὸς λει-
μὼν, ὅστις ἐκαστὸν ἔτος κατὰ τὴν ἐπάνοδον
τῆς ἀνοιξίως καλύπτεται αἰφηνηδίως ὑπὸ ἀν-
θῶων....

Ἐλεῖ λέγουσιν οἱ χωρικοὶ, ὅτι ἐτάφη ἡ Μαρ-
μαρίτα. **Ροδόλφος.**

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ
ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ

Μία ἀληθινὴ ἱστορία γεμάτη ἀπὸ εἰρωνείας,
πρωτὸν μὲς ἀλλοκότου ἰδιοτροπίας,
μὲς ἐρχεται αὐτὴ τῆ φρενὸς ἀπὸ τῆ

Γαλλία. Ἐνας εὐγενὴς Γαλάτης ἑκατομμυριοῦ-
χος ἀηδίασε τὰς διασκεδάσεις, τοὺς χοροὺς καὶ
ἄλλα ὅσα μπερῦσαν νὰ κάμουν τὸν καθένα νὰ
χαλάσῃ τὰ ἑκατομμύριά του στὸ Παρίσι, ἀπε-
φάτισε, ἀρ' οὐ φυσικῶς δὲν εὗρισκε τίποτε νὰ τὸν
ἐλκύσῃ πρὸς αὐτὰ, νὰ εἶσθῃ κανένα ἄλλον τρό-
πο μὲ τὸν ὅποιον νὰ διασκεδάσῃ καὶ χαλάσῃ
τὰ χρήματά του.

Τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ πάῃ εἰς τὸ Τρίανσβαχλ.
Ἐλεῖ μέσα σ' ἄγρωστους ἢ παράξενους ἀνθρώ-
πους, καθὼς τοὺς ἤκουε ἀπὸ διηγήσεις, ὅθροισκε
καὶ τί νὰ τοῦ κινήσῃ τὴν περιέργειαν ἢ ἱστο-
ρίαι τῆς γῶρας ἐλείνης, ἢ μοναξιά, καὶ τέλος
πάντων ἢ γυναικες, πρὸ παντός, τὸν πικραίνου-
σαν γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ ταξεῖδι.

Ἐβρῆκε κάποτε στὸ Τρίανσβαχλ ἀλλὰ
καὶ ἐδῶ δὲν εὗρισκε τίποτε νὰ τὸν ἠδύνη τίποτε
νὰ τοῦ κινήσῃ τὸ ἐνδοκίρον ἢ γυναικες ἢ στή
ἄτηρητες, ἐκύτταζαν τὴ δουλειὰ καὶ πῶς θὰ
ἔκαναν περισσότερα... παιδιὰ. Ὁ βίος ὑπὸ
τοιούτου περιστάσει ἦτο διὰ ἕναν ἄνθρωπο
μαθημένον ἀπὸ εἰς Παρισίνους τρέλλες μελα-
γγελικὸς καὶ μονότονος. Ἐλείνησε νὰ πάῃ στὴ
Προκίτωρεια κι' ἀπὸ κεῖ νὰ φύγῃ. Στὸ ἐρόμο
ἐνυκτώθηκε κι' ἐζήτησε κάπου νὰ διανυκτε-
ρεύσῃ· εἶδε μίαν καλύβην ἀπὸ μακρὸν καὶ διηυ-
θύνθη ἐκεῖ. Ἐνας εὐρωπῶτης καὶ σεβάστιμος Μπό-
ερς τὸν ὑπεδέχθη εἰς τὴν θύραν φιλοφρονέστατα.
Ὁ εὐγενὴς Γαλάτης ἐζήτηε ἕναν ὑπῆρχε κανένα
μέρος νὰ κοιμηθῆ στὸ σταῦλο· ὁ Μπόερς τοῦ
προσφέρει τὴν κλίνην του. Ὁ Γάλλος δὲν
θέλει νὰ δεχθῆ· τέλος ὅμως ὁ τρόπος τοῦ ἀγα-
θοῦ Μπόερς τὸν ἠνάγκασε νὰ δεχθῆ τὴν πρό-
τασιν.

— Εὐγενέστατε κύριε, τῷ λέγει ὁ Μπόερς,
ἔχουμε ἐνταῦθα δύο κλίναις, προτιμάτε νὰ κοι-
μηθῆτε μαζὶ μου ἢ μὲ τὰ παιδιὰ μου;

Ἐσκέφθη, ἀφηγεῖται ὁ εὐγενὴς Γαλάτης,
ὅτι θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ κοιμηθῶ μὲ τὸν
πατέρα ἢ μετὰ δύο παιδιὰ του· πιθανὸν τὴν
νύκτα νὰ ἐξύπνων, νὰ ἐκλαίον κτλ. κτλ. Κα-
τεκλίθη εἰς τὴν ἰδίαν κλίνην μὲ τὸν Μπόερς
ὅστις ἐμαζεύθη εἰς τὸ ἄκρον καὶ μὲ παρεῖ-
χε σχεδὸν ὅλην τὴν κλίνην εἰς τὴν διαθε-
σίαν μου. Ἐκλειψθῆν καλὰ. Καὶ ἐξύπνησα

ἀκόμη καλύτερα γιὰτὶ μόλις ἀνοιξὰ τὰ μάτια
μου παρουσιάσθησαν γύρω στὸ κρεββάτι δύο
κόραι ὠραϊόταται. Ἡ μία ἦτο ξανθὴ ὀλοκό-
κινη πηχε ἢ μὲ μάτια γυλανά, οὐράνια, μὲ ἕνα
εὐθύγραμμον σταυρωτάκι ποῦ ἔβαζε κάτω ὅλα τὰ
πορισινὰ ψεύτικα κορμιά· ἡ ἄλλη ἦτο καὶ αὐτὴ
ὠραία στὸ ἴδιο ἀχνάρι κομμένη ἀλλὰ μελα-
χροινὴ μὲ μάτια μαῦρα καὶ μαλλιά σὰν νύχτα.
— Τί εἶν' αὐτὰ ἠρώτησα τὸ γέρο μὲ ἐκπι-
ξι καὶ θαυμασμόν.

— Τὰ παιδιὰ μου μεῦπε. Μία τέτοια ἀπάν-
τησι μίκαμε νὰ σαστίσω, λίγο ἔλειψε νὰ χάσω
τὸ λογικόν μου. Ἐσάφθηκα ἕνα σωστὸ κτήνος.
... νὰ κοιμηθῶ μὲ τὸ γέρο καὶ νὰ μὴ μπο-
ρίσω νὰ ἀπολαύσω μίαν τόσο χαρωπὴ καὶ παι-
γνιδιάρικα νύκτα ποῦ γιὰ αὐτὴ ὡς τώρα ταξεῖδα! Ἄλλὰ εἶμαι βλάκας;

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

GREC

Ἡ παραγωγή τῆς λέξεως ταύτης ἀποδίδε-
ται εἰς πολλὰς παραδόσεις· ἀλλὰ ἡ κυριώτερη
μεῦ φαίνεται εἶνε ἡ ἐξῆς :

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'·
ὅποτε ἡ λαμπρότης τῆς αὐλῆς καὶ τὸ ἐλευθε-
ριον τοῦ χαρακτῆρός του προσείλκυε πάντας καὶ
ἰδίως τοὺς ἀνατολίτας, οἱ ἅποιοι ἦσαν τοῦ συμ-
μοῦ, εὐρέθη καὶ τις Ἑλλῶν ὀνόματι Ἀλέξιος
Ἀποῦλος, γνωστότερος ὑπὸ τὸ ὄνομα «Γραι-
κύλος». Οὗτος εὐφυὴς καὶ γνώστης πολλῶν παι-
γνιδίων καὶ τῆς θαυματουργίας, ἣν ἐιδιάχθη
παρὰ τῶν Ἰνδῶν, κατώρθωσε ν' ἀποκτήσῃ τὴν
εὐνοίαν τοῦ βασιλέως, ὃν διεσκέδαζε κατὰ τὰς
ὄρας τῆς ἀνίως του. Ἐλεῖνε ὅμως ὅπερ καθί-
στα τοῖς πᾶσι τὴν συναναστροφὴν του εὐχαρι-
στοτέραν ἦτο συλλογὴ τις πολυτίμων λίθων
περὶ ὧν μέγας ἐγένετο λόγος ἐν τῇ Αὐλῇ.
Μεταξὺ τῶν λίθων τούτων ὑπῆρχε καὶ τις ἔξο-
χος κάλας· διὰ τὸν ὅποιον πλεῖστα διηγούντο· πρὸ
καντός δὲ ὅτι εἶχε τὴν ιδιότητα νὰ θεραπεύῃ τοὺς
πυρετοῦς καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν νεότητα εἰς ὄν-
τινα τὸν ἔφερον, δι' ἣ καὶ πλεῖστα τῶν ἐν τέλει
κυριῶν ἠράσθησαν αὐτοῦ. Ὁ Λουδοβίκος ἤκουσε

ταῦτα καὶ ἐπεθύμησε νὰ ἴδῃ τὸν λίθον. Πρὸς
τοῦτο ἐκέλευσε εἰς τὰν ἀκρότατον τὸν Ἀποῦλον.
Ὁ εὐγενὴς ὁ ἐκτελὼν τὴν διαταγὴν τοῦ ἄρ-
χοντος πρόετεινε εἰς τὸν Ἕλληνα τὴν ἀγορὰν
τοῦ λίθου, ἀλλ' ὁ Ἀποῦλος τοῦ ἀπεκρίθη—
Οὐδέποτε θὰ χωρισθῶ αὐτοῦ ἐκτός ἐάν πρόκει-
ται νὰ σώσω τινὰ ἢ τὸν ἀπωλέσω ἐν τῷ χρο-
τοπαίγνιῳ. Τοιοῦτος εἶνε ὁ ὄρκος μου.— Ἐί-
τότε τοῦ ἀπαντᾷ ὁ εὐγενὴς, προσδιόρισον τὴν
τιμὴν δι' ἣν ἠθέλατε τὸν παίξει— Ἀρχίζωμεν
ἀπὸ σκοῦδα καὶ βλέπομεν

Ἐρχισαν νὰ παίζουν.
Μετὰ τινα χρόνον ὁ εὐγενὴς ἠναγκάσθη νὰ πο-
συρθῆ ἀπολέσας πλέον τῶν δεκακισχιλίων σκού-
δων.

Τοῦτο ἐγένετο γνωστὸν καὶ πάντες προσεκά-
λουν τὸν Ἕλληνα παίκτην εἰς ὃν ἄριστον ἀρε-
τὸν τῆς περιουσίας τῶν. Μελῶν καὶ ὁ βασιλεὺς
τοῦτο ἀπαράσισε νὰ κερδίσῃ τὸν λίθον παίζων
τὴν ἰδίαν του βασιλείαν. Τῷ ὄντι ὁ Λουδοβίκος
κατ' ὄρχα· ἐκέρδισεν. Ἀλλὰ τοσοῦτον τῷ ἤρесе
τὸ χαρτοπαίγνιον ὥστε καθ' ἐκάστην ἐκάλει
τὸν Ἀποῦλον, ὅστις μαζὺ μὲ τὸν λίθον τοῦ τῷ
ἑστοίγισε μυθώδη ποσά. . . .

Μετὰ πολὺν ὅμως χρόνον εἰς τῶν εὐγενῶν
συνέλαβε τὸν Ἕλληνα κλέποντα!

Τότε ὁ βασιλεὺς ὀργισθεὶς σφόδρα διέταξε νὰ
τῷ ἀποκοπῶσιν αἱ χεῖρες.

Ἐκτοτε προσωνομάζον οἱ Αὐλικοὶ καὶ εἴτα
πάντες, τοὺς ἀτίμους παίκτας ἢ ἰδίως, κατόπιν,
πάντας τοὺς Ἕλληνας Ἀποῦλους ἢ Grecs

Ὡς πρὸς τὸν Γραικύλον οὗτος ἀπέθανε κατὰ
τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνος ἐν ταῖς φυλακαῖς
τῆς Βασιλλίης, καθ' ὅτι ἡ ποινή του εἶχεν ἐλατ-
τωθῆ εἰς ἰσόβια δεσμά μὴ ἐκτελεσθείσης τῆς
σφοδρᾶς τιμωρίας. **Singe.**

Φιλάνθρωπος.
— Γιάννη τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς ὅταν μεγαλώσῃς.
— Σκοπεῖω νὰ γίνω φιλάνθρωπος, Μπαῖ, γιὰτὶ
αὐτοὶ ἔχουν πλεῖστον χρήματα στὸ πορτοφόλι.

Πολιτικῶς.
Ὁ ἀρχηγὸς μεσιδος τινὸς ἐν συμβουλίῳ λέγει:
— Πρέπει νὰ προκατηθῶμεν καὶ ἡ παρτίχησις νὰ
γίνῃ σήμερον, ἠτοιμάσθητε ;
— Ἦ τι μ ἄ σ θ η μ ε ν πρὸ πολλοῦ κύριε πρὸ-
εδρε, ἀπήντησεν εἰς τῶν βουλευτῶν.

ΣΦΙΓΕ ΚΑΙ ΟΙΔΙΠΟΔΕΣ

Λύσεις

Μικρός Διαγωνισμός

Ἐκ τῶν ἀποσταλλεῖσων παρὰδόσεων περὶ τῆς λέξεως *Circ* ἐνεκρίθη καὶ δημοσιεύεται ἐν ἐτέρᾳ στήλῃ ἢ τοῦ *Singe* ὅστις παρκαλεῖται ὅπως διέλθῃ τῶν γραφειῶν μας καὶ λάβῃ τὸ β. α. εἶν του (ὡς καὶ τινὰ μικρομηνύματα).

Προτεινόμενα

Ὁ Σιὸρ Διονύσιος προτείνει τὴν ἐξῆς

Ἐρώτησιν

Ποία σχέσις ὑπάρχει μεταξύ ἀρτοποιοῦ καὶ μοναχῆς ;

Εἰς τὸν λύτην προσφέρει ὁ προτείνων 4 *cartes postales*.

ΜΙΚΡΟΜΥΝΗΜΑΤΑ

Λαχεῖον.

Παρακαλεῖται ὁ ἔχων τὸ ὑπ' ἀριθμὸν **86** μικρομηνύμα ὅπως ἀποστείλῃ αὐτὸ εἰς τὰ γραφεῖά μας καὶ λάβῃ μίαν σειρὰν διηγημάτων « Ἀπὸ τὴν καταστροφῆν. »

* *

Ἐπιθυμοῦν ν' ανταλλάξουν ὁ Ἀπογοητ. ἐραστής μετὰ τὴν Λευκὴν ἀνεμώνην ἢ Λευκὴ ἀνεμώνη μετὰ τὴν Ἀμάραντον καρδίαν ἢ ἄτρωτος καρδία μετὰ τὴν μελαγχολικὴν τρυγόνα ὁ Ζο-Ζὸ μετὰ τὴν θρην. καρδίαν, λευκὴ ἀνεμώνην, Μελαγγ. τριγόνον, Ἑλλ. ποιήτριαν, Θεορ. Φυλλίδος, Δὸν Ρ. Γομιζὲ δὲ Σιλβα, *Singe* καὶ ἄτρωτος καρδίαν.

ΔΕΥΚΑ ΜΙΚΡΟΜΥΝΗΜΑΤΑ

Ὁ Ζο-Ζὸ μετὰ τὸν Ἑλληνα, Νυμφαίαν Ὁρφεὴν καρδίαν Ἐν. Κρήτσα καὶ Ἀπογ. Ἐραστήν ὁ Ἀπογοητ. Ἐραστής μετὰ τὴν λευκὴν ἀνεμώνην.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Ἐν. Κρήτσα ν' Ἐνταῦθα. Ἐπιθυμία σας ἐξετελέσθη πῶς σὰς ἐφάνη ὁ γάρος ἐκεῖνος ; — Ὁφιόποδα Γίγαντα Σύρον. Προσεχῶς ἀρχεται ἡ δημοσίευσίς του συγγνώμην διὰ τὴν βιαστικότητα ἧς ἐπλήθε λογοπληθώρας ὕλης — *Singe* Ἐνταῦθα Βλέπετε ὅτι τὰ καλὰ προτιμῶνται ὥστε μὴ ἀποβαρύνεσθε. — Ἐ Μανδανάκη Ρεδεστὸν Συνδρομῆ σας ἐλήφθη εὐχαριστοῦμέν' ἀναμένομεν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπιστολήν μας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Παλλάς» Ἡ ἐν Πάρισις ὑπαρξίς εὐπρόσωπου περιοδικῆ ἀποτελεῖ ἀνέγκλη ἀναμφευκτον, τὴν τελείαν συμπλήρωσιν τῆς ὁποίας ἡ «Παλλάς» φαίνεται ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ, ἀνοῦ ἐξησφάλιστε τὴν συνεργασίαν τῶν δοκιμοτέρων λογογράφων, ποιητῶν καὶ καλλιτεχνῶν.

Τῇ «Παλλάδι» ἢ «Φυλλίδι» εὐχεται καλὴν προδόν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Μεθ' ἑξῆς 17 τρέχοντος ἑορτῆν τῆς Ἁγίας Σοφίας ἑορτάζει ἡ ἀθρὰ καὶ μουσοτραφῆς Δίς Σοφί Δρακοπούλου.

Ἡ «Φυλλίς» τῇ εὐχεται ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχῆ.

— Μία νέα καὶ σπουδαία ἀνεκάλυψις ὄχι πλέον τὰ Παρίσις οὔτε στή νέα Ἰσθμὴ ἀλλὰ μέσα εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὴν ἑδὸν Αἰόλου 85. Θὰ γελᾶσθε φυσικὰ ὅταν ἀκούσητε ὅτι πρόκειται περὶ ὄρολογίων. Καὶ ὁμως πρέπει νὰ δώσετε προσοχὴ γιὰ τὸ ὄρολογίον εἶνε ὁ μόνος σύντροφος καθενὸς πού θέλει νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ εἶναι ἀκριβής. Δὲν μπορεῖτε ὁμως ἀπὸ τὸ κάθε ὄρολογιοποιεῖον ν' ἀγοράσητε ὄρολόγιον μετὰ τόσα πλεονεκτήματα με ἀκριβείᾳ, με φθηνά, με γοῦστο παρὰ ἀπὸ τὴν ἑδὸν Αἰόλου 85, ὅπου ὁ ἐργατικὸς νέος κ. Γ. Πολυγρονιάδης εὑρε τὸ μυστικὸν νὰ μὴ χαλοῦν τὰ ὄρολόγια σας καὶ ὅταν χαλοῦν νὰ τὰ φτιάχνῃ ἀθόλινα.

Τὰ γραφεῖά μας μετεφῆρθεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καποδιστριαίου 31 (ἐπὶ τῆς πλατείας Ἀνεξαρκτισίας.)